

မိုးမဲဏ္ဍ
ဒီကာကရံ:

မြသန်းတင့်
(မြန်မာပြန်)

WOMEN & BEAUTY
SOPHIA LOREN

အလှနှင့် ပတ်သက်သော အတွေးများ

ဒီစာအုပ်ကို ရေးမယ်လုပ်တော့ အလှဆိုတာ ဘာလဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲမှာ ပထမဆုံး ပေါ်လာတဲ့ အတွေးကတော့ လှအောင်လုပ်တဲ့ နည်းရယ်လို့ ပုံသေကားကျ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဘယ်အလှပြင်နည်း စာအုပ်တွေကိုပဲ ဖတ် ဖတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှအောင်လုပ်တဲ့ ပုံသေကားကျနည်းရယ်လို့ ရှာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ လှအောင်လုပ်တဲ့ နည်းဟာ ကျွန်မတို့ ထင်သလို လွယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်ရှုပ်ထွေး ခက်ခဲတဲ့ နည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ အလှကို အရေးတကြီးထားရတဲ့ လုပ်ငန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ ‘ရုပ်ကို ဗန်းပြပြီး ထမင်းစားရတဲ့ ဘဝ’ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်မမှာ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ သင်ခန်းစာတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရခဲ့ပါတယ်။ ဒီသင်ခန်းစာတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေဟာ ရှင်တို့ အတွက် အကူအညီရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီစာကို ဖတ်ပြီး ရှင်တို့ မှာ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ် ပေါ်လာတယ်ဆိုရင်၊ ရှင်တို့ ရဲ့ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ပင်ကိုအလှကို ပြန်လည်တွေ့ရှိ လာပြီဆိုရင်၊ ကိုယ်နဲ့ ကိုက်ညီမယ့် အလှပြင်နည်းတွေကို တွေ့လာတယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်ကို ရေးရကျိုးနပ်ပြီလို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ကျွန်မသိတဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ကျွန်မ ရေးပြပါမယ်။ အသားဖြူတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှာ အိုင်းရဲ့ဒိုးကို ဘယ်လိုအရောင်

သုံးရမယ်၊ ရင်ပြားချပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေမှာ ဘယ်လို ဘလောက်စံအင်္ကျီမျိုး ဝတ်ရမယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်မ မပြောလိုပါဘူး။ ပြောလည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလုပ်ငန်းမှာ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ဘယ်လို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မ အတွေ့အကြုံ အရ အလှဆိုတာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာတွေကိုလောက်ပဲ ကျွန်မ ပြောပါမယ်။ အမျိုးသမီးအားလုံး စိတ်ဝင်စားမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ရေးသွားပါမယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အလှပြင်နည်းတွေ၊ ဘယ်လို အလှပြင်သင့်တယ် ဆိုတာတွေကို အခါအားလျော်စွာ ဖော်ပြသွားမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီစာအုပ်ဟာ အလှပြင်နည်း စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မ ရေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မိန်းမဟာ ဘယ်လိုလှတယ်ဆိုတာကို ရင့်ကျက်တဲ့ ဒုတိယအမြင်နဲ့ ပြန်ကြည့်နိုင်အောင် ရည်ရွယ်တာပါ။

လှတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အလှဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို ရင့်ကျက်တဲ့ အမြင်နဲ့ ပြန်ကြည့်နိုင်ဖို့ အတွက် ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မ ရေးရခြင်းပါ။ အလှဆိုတာဟာ ဆယ်ကျော်သက်များ ပါးကလေးတွေ ရွန်းစိုဝင်းလက်နေတာမျိုးကို ခေါ်တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် နှာတံမလှတာကို လှအောင် မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ပြင်တာမျိုးကို ခေါ်တာလား၊ ကျွန်မကတော့ ဒါတွေကို အလှရယ်လို့ မယူဆချင်ပါဘူး။ အလှဆိုတာဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေ အားလုံးမှာ ရှိကြတဲ့ အရည်အချင်းတွေအပေါ်မှာ တည်နေတာပါ။ နှစ်လို စရာကောင်းတာ၊ မြူးထူးရွှင်လန်းတာ၊ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတာ၊ ကိုယ်နဲ့ လိုက်အောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမလဲလို့ စိတ်ကူးရှိတာ၊ ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတိုင်းမှာ ရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေပါ။ ဒီအရည်အချင်းတွေ ရှိရင် ဘယ်သူမဆို လှအောင် လုပ်နိုင်တာချည်းပါပဲ။

အလှလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ မျက်စိထဲမှာ အသား

အလှဆီတွေ၊ ဆံပင်ပြင်နည်းတွေ၊ မျက်တောင်ကော့ဆေးတွေ စတဲ့ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကို မြင်လာတတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအရာတွေဟာ အလှပြင်တဲ့ နေရာမှာ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးဟာလည်း သည့်ထက်သည် လှအောင်၊ သည့်ထက်သည် စွဲမက်စရာကောင်းအောင် ဒီပစ္စည်းတွေကို သုံးကြတာပါပဲ။ ဒီနည်းတွေဟာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်မှာ ကျွန်မ အဓိကထားပြီး ရေးမယ့် အကြောင်းအရာတွေကတော့ ဒါတွေမဟုတ်ပါဘူး။ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဖူးတဲ့ အမြင်သစ်တစ်ခုပါ။ ဒီအမြင်သစ်ဟာ အရွယ်အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတိုင်းအတွက်၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတိုင်းအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ တွေ့ရှိထားတဲ့ အမြင်သစ်ကတော့ ရုပ်ရည်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားတွေပေါ်ကို အလေးပေးကြည့်တဲ့ အမြင် မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကို အသားပေးကြည့်တဲ့ အမြင်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် အဆင်းကို အသားပေးကြည့်တဲ့ အမြင်မဟုတ်ပါဘူး။ အချင်းကို အသားပေးကြည့်တဲ့ အမြင်ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်တို့ ဟာ ရှင်တို့ ရဲ့ ခရင်မ်ပတ်ဖ်ကို အသုံးချသလို စိတ်ကိုလည်း အသုံးချမယ်ဆိုရင် အရင်ကထက် ဆထက် ထမ်းပိုး ပိုပြီး အမှန် လှလာပါလိမ့်မယ်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေဟာ မိတ်ကပ်တွေ၊ ဆံပင်တွေကို အင်မတန်သဘောကျလို့ ဒါတွေကြည့်ပြီး ဝီတိဖြစ်ခဲ့ကြသပေါ့။ တကယ်တော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဟာ ကျွန်မတို့ အဖို့ လောကအသစ်၊ ကမ္ဘာအသစ်ပါ။ မိန်းမဘဝဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ် အမှတ်အသားပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ ဟာ မှန်ရှေ့မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်ပြီး အလှပြင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကလေး နည်းနည်းထောက်လာလို့ ခေတ်ပြောင်းလာရော ကျွန်မတို့ ဟာ c

ယံငယ်တုန်းကလို မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အကြာကြီးထိုင်ပြီး အလှမပြင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး အရောင်သစ်ကလေးကို ဆိုးပြီး ဆံပင်ပုံစံအသစ်က ပြင်လိုက်တာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ အမြင်တွေဟာလည်း ပုံသေဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်မတို့ ဟာ တခြားကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားစပြုလာကြတယ်။ ဈေးရောက်လို့ အဝတ်အစားသစ်ကလေး ဝယ်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ရောက်လို့ ဆံပင်ပုံစံ အသစ်သွင်းတော့မယ် ဆိုရင်တောင်မှ ဒီလိုလေး ပြင်လိုက်ရင် မဆိုးပါဘူး။ ဒါလေးဝတ်လိုက်ရင် လိုက်သားပဲလို့ သာမန်လောက်သာ စဉ်းစားပြီး သဘောကျတယ်ဆိုရင်ပဲ ကောက်ကက်ဝယ်လိုက်ကြတယ်။ ဆံပင်ပုံစံကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကောင်းသားပဲဆိုပြီး ကိုယ်နဲ့ လိုက်၊ မလိုက် မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူများ ခေါင်းပေါ်မှာ ကြည့်ကောင်းတာနဲ့ ကိုယ်ကလည်း လိုက်လုပ်လိုက်တယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ယူဆနေသေးလို့ ပဲ။ သူများ တွေ ပြင်ရင်တောင် လှသေးတာ၊ ငါပြင်ရင်လည်း လှမှာ ပဲ။ သူများ တွေ ဝတ်ရင်တောင် လှသေးတာ၊ ငါဝတ်ရင်လည်း လှမှာ ပဲဆိုတဲ့ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးတာကို ပြနေတယ်။ အလှဆိုတာ နည်းနာတစ်ရပ်၊ နိဿရည်းတစ်ခုလို့ ထင်နေကြတယ်။ အသက်တွေက ကြီးလာတယ်။ အတွေးအခေါ်ကတော့ ဆယ်ကျော်သက်တွေလို တွေးတုန်း၊ ခေါ်တုန်း ရှိကြသေးတယ်။ ဘာမှ တိုးတက်ပြောင်းလဲမလာကြဘူး။

ကျွန်မကတော့ ဒီလို မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က လွန်မြောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အလှကို အသစ်ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖို့ လိုလာတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။ ရင့်ကျက်တဲ့ အလှဟာ နုပျိုတဲ့ အလှနဲ့ တခြားစီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရင့်ကျက်တဲ့ အလှကို တွေ့ချင်ရင် ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်ရှုထောင့်ကိုလည်း ပြောင်းရပေလိ

မဲ့မယ်။ နုနယ်ပျိုမျှစ်တဲ့ အလှဆိုတာ သူ့ဘာသာ ရှိနေတာ။ ကိုယ်က သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အလှကျတော့ ကိုယ်က သိရ၊ နားလည်ရတယ်။ ခက်လည်း ခက်ခဲတယ်။ အားလည်း ထုတ်ရတယ်။ ပိုခက်ခဲပြီး ပိုပြီးလည်း ကြွယ်ဝတယ်။

အလှဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ အလွန်အဖိုးတန်ပါတယ်။ ဒါကို ဘာမှ အငြင်းပွားစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အားလုံးဟာ အလှကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်နေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ လှတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သူတွေကို အမြတ်တနိုးထားနေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ လောကကြီးဟာ တရားတယ်လို့ မထင်ရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အလှဆိုတာ ဘာလဲ။ အလှဟာ ရှင်တို့ဘဝမှာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ပါသလဲဆိုတာကို သေသေချာချာ နားလည်ရင်တော့ လောကကြီးကို အဆိုးဆိုတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဪ...ဒါကြောင့် အလှဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တာကိုး။ ဒါကြောင့် လှတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ လူတွေကို အားပေးကြတာကိုးလို့ သဘောပေါက်ရမှာ ပါ။

တစ်ခါတုန်းက သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြောဖူးတယ်လေ။ ကျွန်မပါးစပ်က ပြလွန်းသတဲ့ ။ နှာခေါင်းကလည်း ရှည်လွန်းသတဲ့ ။ မေးကလည်း ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းကလည်း ထူလွန်းသတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေအားလုံးကို ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း လှနေပြန်ရောတဲ့ ။ သူပြောတယ်။ ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့ အတွက် ရှင်တို့ ကို ကျွန်မကြွေးဝါပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလှဆိုတာဟာ စံပြအလှ၊ တုန့်ငြင်းလွတ်တဲ့ အလှဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာကို ထင်ရှားအောင် ပြောပြတာပါ။ ကော့စမတ်တစ်တွေ၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ ဆံပင်အလှပြင်တာတွေ၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ၊ အစားအသောက်ကို လျှော့စားတာတွေနဲ့ ဘာမှ မပ

တ်သက်ဘဲနဲ့ လည်း အလှကို လေ့လာနားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို သဘောပေါက်လာရင် အလှပြင်ပစ္စည်းနဲ့ နည်းတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ အဓိကအရာတွေမဟုတ်ဘဲ သာမညအရာတွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တွေ့လာရပါလိမ့်မယ်။

ဘာကြောင့် မိန်းတစ်ယောက်ကို လှတယ်လို့ ထင်သလဲလို့ လူခြောက်ယောက်ကို မေးကြည့်ရင် အဖြေအမျိုးမျိုး ထွက်လာလိမ့်မယ်။ တချို့က သူ့အပြုံးကြောင့် တချို့က နူးညံ့ရွှန်းလဲ့နေတဲ့ ဆံပင်ကြောင့် လှတာ (ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်း)၊ တချို့က ကြည်စင်ရွှန်းစိုနေတဲ့ အသားကြောင့် လှတာ၊ (အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်း) လို့ အမျိုးမျိုး ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ကောင်းခြင်း ငါးဖြာကြောင့် မိန်းမတွေ လှကြတာပါပဲ။ မိန်းမတိုင်းဟာ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနဲ့ ပြည့်စုံချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဖို့ တော့ အလှဆိုတာဟာ ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီထက် ပိုတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

“ကွယ်၊ အလှဆိုတာဟာ အရေပြားပေါ်မှာ သာ ရှိတာပါ” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အလားတူ စကားပုံတွေကို ရှင်တို့ ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီစကားကို ရှင်တို့ ယုံချင်မှ လည်း ယုံကြည်ကြလိမ့်မယ်။ ရှေးလူကြီးတွေက စိတ်ဖြေတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ နီတိစကား။ ဒါမှ မဟုတ် အရုပ်ဆိုးတဲ့ သမီးကို အမေက နှစ်သိမ့်အားပေးတဲ့ စကားရယ်လို့ ထင်ကောင်း ထင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားဟာ သာမန် ပေါ့ပေါ့ပြောတဲ့ စကားမဟုတ်ဘဲ လေးနက်တဲ့ စကားဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံတယ်လေ။ ကျွန်မဟာ အလှကို အသေးပေးရတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးလေတော့ ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ဒီစကားဟာ တယ်မှန်တဲ့ စကားပါလားလို့ ကျွန်မ သဘောပေါက်လာတယ်။

ကိုယ့်အတွေ့အကြုံကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကိုယ်သိတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကို မျက်စိမှိတ် စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အဲဒီအခါမှာ အလှဆုံးထင်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံဟာ မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ ဟာ လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြင်ဆင်တတ်လို့ စွဲမက်စဖွယ် ကောင်းနေတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

မယုံရင် အဲဒီမိန်းမတွေနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါကျတော့ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းကြည့်လေ။ ဆံပင်တို့ ၊ မျက်လုံးတို့ ၊ အသားအရေတို့ ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့ ကြောင့် လှတာမဟုတ်ဘဲ တခြားအကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်စိတ်မှာ လှတယ်လို့ ထင်နေတယ်ဆိုတာကို တွေ့လာရလိမ့်မယ်။ တချို့များ နှာခေါင်းနည်းနည်းပွနေတာ၊ မျက်ပေါက် နည်းနည်းကျဉ်းနေတာ၊ အသားအရေ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိတာကိုတောင် တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အပါအဝင် လူတော်တော်များများကတော့ လှတယ်လို့ ပဲ ထင်နေကြလိမ့်မယ်။

ဒီခေတ်မှာ အလှပြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟာ တော်တော်လည်း ကြီးကျယ်ပြီး တော်တော်လည်း ဝင်ငွေကောင်းကြတယ်။ ကောင်းမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးတွေက တုကျွန်းလွတ်တဲ့ အလှ၊ စံပြအလှဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတာကိုး။ ဘယ်မှာ မကောင်းဘဲ နေပါ့မလဲ။ ဒီလိုမှ အယုံအကြည် မရှိရင် လည်း ဘယ်အမျိုးသမီးက လာပြီး အလှပြင်ပါတော့မလဲ။ ဒီတော့ အမျိုးသမီးပေါင်းစုံက အလှပြင်ဆိုင်တွေ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကောင်းလွန်းလို့ ရာသီတိုင်းလုပ်တဲ့ ဖက်ရှင်ပြပွဲတောင် ခပ်အအ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဖက်ရှင်ပြပွဲတွေ လုပ်ရတာက ငွေကုန်ကြေးကျများ တယ် မဟုတ်လား။ ဟော...အလှပြင်ဆိုင်ကတော့ လွယ်တယ်။ ကိုယ်ပြင်ချင်တယ်ဆိုရင် သွားပြင်လိုက်ရုံ။ ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီ

တွေကဆိုရင် သူတို့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး ဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း ကြော်ငြာတော့ လုပ်နေရဦးမယ်။ အလှပြင်ဆိုင်ကျတော့ ဒါတွေ မလို တော့ဘူး။ ဒီနှစ်မှာ နှုတ်ခမ်းတွေ အရောင်ဟာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ထားသင့် တယ်လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ လိုက်ထားကြတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ဖက်ရှင်လောကဆိုတာကလည်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဆန်းနေတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မနှစ်က အဝတ်အစား ဖက်ရှင်အသစ်နဲ့ ဝတ်ပြတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီတုန်းက လှတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ဒီနှစ် အသစ်အဆန်းတွေ ပေါ်လာတော့ ကြည့်လို့ မလှတော့ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖက်ရှင်ပြပွဲတွေဟာ ခေတ်တိမ်သွားပြီး အလှပြင်ဆိုင်တွေ ကြီးပွားလာတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မ အမြင်မှာ တော့ စံပြအလှ၊ တုကျန်းလွတ်တဲ့ အလှဆိုတာ တံလျှပ်ပမာလို့ ပဲ ထင်မိတယ်။ ရှင့်မျက်နှာပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ လိုက်အောင် ဆံပင်ကို ပြောင်းပြင်တာ၊ ညအိပ်ရာဝင် ခရင်မ်အသစ်တစ်ခု၊ အိုင်ရှ်ဒိုးအသစ်တစ်ခုကို ပြောင်းသုံးတာ၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်က ပုံသစ်ကို နောက်ဆုံးပေါ် ပုံသစ်ကို မှာ ချုပ်တာ စတဲ့ အရာတွေဟာ ရှင်တို့ ရဲ့ ရုပ်ကို ပြောင်းကောင်း ပြောင်းစေပါလိမ့်မယ်။ လှကောင်း လှစေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ခေတ်မီရုံပဲ ရှိမှာ ပဲ။ တကယ့်အလှ ဆိုတာကတော့ ခေတ်မီတာ၊ ခေတ်ဆန်တာ သက်သက်တင် မကဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ စာအုပ်တွေထဲမှာ ရှင်တို့ တွေ့နေရတဲ့ အမျိုးသမီးပုံတွေ၊ ဘာတွေဟာ ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှဆိုတာဟာ ဒီလောက်တင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ နားလည်ထားသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ဒါကိုနားလည်ရင် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် လှတယ်ဆိုတာကို ရှင်တို့ ပိုပြီး သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို သဘောပေါက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ်လှအောင် ဘယ်

လို ပြုစုမွေးမြူ ပျိုးထောင်ရတယ်ဆိုတာလည်း သိလားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ရှင်ဟာ တကယ်လှချင်သလား။ တကယ်လှချင်တယ်ဆိုရင် အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင် အသိအမှတ်ပြုရမယ့် အချက်နှစ်ချက် ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ အလှဟာ ရှင့်လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် လှတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ မိန်းမတွေလိုပဲ ရှင်လှနိုင်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံဖို့ ပါပဲ။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှအောင်ပအောင် ပြင်တာဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်၊ အချိန်ပေးသင့်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ဖို့ ပါပဲ။

ဒီတော့ ပထမအချက်ဖြစ်တဲ့ အလှဟာ ငါ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်လက်ခံဖို့ အတွက် ရှင့်မှာ မာနရှိရလိမ့်မယ်။ သူများ တောင် လှနိုင်ရင် ငါရောဘာကြောင့် မလှနိုင်ရမှာ လဲဆိုတဲ့ မာနမျိုး ရှိရလိမ့်မယ်။

မာနနှင့် အလှ

မာနဆိုတာ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မ ပြောချင်တာက အလှမာန်ကို ပြောခြင်းပါ။ မာနဆိုတာ ဘာလဲ၊ မာနဆိုတာ ကိုယ့်ရုပ်ရည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတာကို မာနလို့ ခေါ်တယ်လို့ မကြာခင်က တစ်နေရာမှာ ကျွန်မ ဖက်လိုက်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစာကြောင်းကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ဪ၊ ဟုတ်ပေသားပဲလို့ သာမန်လောက်ပဲ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်။ ထူးထူးထွေထွေ၊ လေးလေးနက်နက်တော့ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အနက်ဖွင့်ချက်ကို နောင်မှာ ကျွန်မ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားတဲ့ အခါကျတော့ စဉ်းစား လိုက်လေလေ အလွန်အရေးကြီးတဲ့

အမှားကြီးတစ်ခု ပါနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လေလေ ဖြစ်လာပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ကြလေ၊ မာနဆိုတာဟာ လွဲမှားတဲ့ အရာလို့ ကျွန်မတို့ သိထားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့ မှာ မာနထားမှ ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်ရုပ်ကို လှတယ်လို့ ဘဝင်မြင်တော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ မာန မရှိရင် ၊ မာနမထားတတ်ရင်၊ ဒါကို ပြောင်းပြန်ပြောရရင် မာနထားရင် ကျွန်မတို့ ရုပ်ရည်ဟာ မလှတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောကို ရောက်မနေဘူးလား။ ကောင်းပြီ ၊ ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မတို့ လှတယ်၊ မလှဘူးဆိုတာကို လူတွေက ဝိုင်းဆုံးဖြတ်တာကို ကျွန်မတို့ လက်ခံသလား။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုရော အမှန်လို့ ကျွန်မတို့ ယူဆသလား။ ကျွန်မတို့ ကို လှတယ်။ သို့မဟုတ် မလှဘူးလို့ လူတွေက ပြောလာရင် သူတို့ ပြောသမျှကို ကျွန်မတို့ က လက်ခံရတော့မှာ တဲ့ လား။ ဒီလို လူပြောတာကို လက်ခံရင်တော့ မမှန်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲလေ။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ ဟာ ဘဝမှာ အရှိကို အရှိအတိုင်း၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း လက်ခံဖို့ လိုတယ်။ လက်တွေ့ကျဖို့ လိုတယ်။ ရှင်ဟာ ကားမောင်း မကျွမ်းကျင်လို့ ရှိရင် သူများ ရဲ့ ရိုးစရိုက်ကား အသစ်ကြီးကို ဘယ်မှာ ငှားပြီး မောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သီချင်းမဆိုတတ်ရင် ကိုယ့်အသံပြကြီးနဲ့ သူများကို ဘယ်မှာ နှိပ်စက်လို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူများ ဘာတွေပဲ ပြောနေနေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်နည်းနဲ့ ကိုယ်လှနေတယ်လို့ တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သဘောက ဘာလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လှချင်ရင် မာနတော့ ထားရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးတော့ ရှိရလိမ့်မယ်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဒီလို ထင်တစ်လုံးရှိတာဟာ တော်တော်စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်စရာပါပဲ။ မလှတဲ့ ကိုယ့်ရုပ်ကို လှတယ်လို့

ဘယ်မှာ ဇွတ်အတင်း အထင်ခံချင်ကြပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ယူပြီး ဒီအချက်ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ။ အဲဒီအခါမှာ ရှင်တို့ သဘောပေါက် လာပြီး ကျွန်မနဲ့ သဘောတူလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်မ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား ပြေပြစ်ကျနရုံနဲ့ လှတယ်လို့ မခေါ်နိုင်သေးပါဘူး။ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား ကျနပြေပြစ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ကျွန်မတို့ တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါမ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေဟာလည်း ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားပြေပြစ်ကျနကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခေါမကျောက်ဆစ်ရုပ်ဟာ အေးစက်နေတယ်၊ နွေးထွေးလှိုက်လဲ့ခြင်း မရှိဘူး၊ စွဲလမ်းစရာ မကောင်းဘူး၊ လှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်မလာဘူး။ ဒီတော့ စာတွေထဲမှာ ပါတဲ့ ကောင်းခြင်းငါးဖြာညီရုံနဲ့ လှတယ်လို့ မခေါ်ဘူး။ စွဲလမ်းစရာမကောင်းဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုဟာမျိုးကို လှတယ်လို့ ခေါ်မလဲ။ ဘယ်လိုဟာမျိုးကို စွဲလမ်းစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောမလဲ။ လှတာနဲ့ မာနဆိုတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။

ဒီတော့ ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လှတယ်လို့ ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေကို ကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်တို့ တစ်တွေ အာရုံစိုက်ခံရတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ရုပ်တွေကို ကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်တို့ တစ်တွေ အားကျတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ပုံတွေကို ကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်တို့ ဘာကို တွေ့ရမလဲ။ သူတို့ အားလုံးဟာ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ လှတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ မိန်းမတွေဆိုတာ ရှင်တို့ သိလာကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဟာ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ လှကြောင်းကို အသစ်ပြန်လည် တွေ့ရှိလာကြသူတွေ၊ အဲဒီတွေ့ရှိချက်ကြောင့် သူတို့ မျက်နှာတွေ၊ အမူအရာတွေက ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုအရောင် ဖြာထွက်နေသူတွေဆိုတာကို ရှင်တို့ တွေ့လာကြရလိမ့်မယ်။ သူတို့ ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား၊ သူတို့ ရဲ့ ရူပ

ကာ၊ သူတို့ ရဲ့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုတွေဟာ စင်းလုံးချော ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဟာကြည့်လို့ ကောင်းနေတယ်။ လှနေတယ်။ သူတို့ ရုပ်ချောတယ်၊ လှတယ်ဆိုတာကို သူတို့ ဘာသာသူတို့ တကယ်ယုံကြည်နေကြတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှတယ်လို့ ထင်တဲ့ အထင်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပိုပြီး လှလာစေပါကလားဆိုတာ ရှင်တို့ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လာကြလိမ့်မယ်။

ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လောကထဲကို ဝင်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မကို သစ်ကုလားအုတ်လို့ နောက်ပြောင်ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်မက အရပ်ကြီး ကလန်အလားနဲ့ ကိုးရိုးကားရားကြီးကိုး။ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ လှတယ်လို့ မထင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ မာနကြီးတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ ချက်ချင်းပဲ သိသွားကြတယ်။ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုတာကို သိသွားတော့ သူတို့ ကလည်း ကျွန်မကို အထင်ကြီး လေးစားသွားကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း အရပ်ရှည်လို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ သူ့မှာ တစ်ချိန်လုံး သူအရပ်ရှည်တာကို တွေးတွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတာနဲ့ ဘာမှ ကို လုပ်လို့ မအောင်မြင်တော့ဘူး။ လူတောထဲကို တိုးရင် သူ့အရပ်ကြီးကို ဖြတ်တောက်ပစ်ချင်သတဲ့ ။ စိတ်ညစ်မှာ ပေါ့။ သူ အရပ်ရှည်တာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာကိုး။ ဒီတော့ လူတွေကလည်း ဒါကိုပဲ သတိပြုမိနေကြတော့တာပေါ့။ သူ့ခမျာ မျက်နှာကလေးတော့ လှပါရဲ့ ။ ချစ်စရာကောင်းပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူအရပ်ရှည်တာကို တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတဲ့ အတွက် သူ့ရုပ်လှတာဟာ လူတွေရဲ့ အမြင်မှာ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီလို ဖျောက်ဖျက်မပစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် သူဟာ လူတွေရဲ့ အမြင်မှာ ဘယ်တော့မှ ချစ်စရာ၊ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒီတော့ မာနအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြရအောင်။ မာနဆိုတာ ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှတယ်လို့ ထင်နေတာကို ခေါ်ရင် ကျွန်မတို့ လည်း အဲဒီမာနမျိုးကို ထားကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။ အောက်တန်းကျပြီး မနာလို ဝန်တိုဖြစ်တတ်တဲ့ မာနမျိုးတော့ မဖြစ်ရဘူးပေါ့။ ငါလည်း သူများ လို လှတာပါပဲဆိုတဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ မာနမျိုး ဖြစ်ရပေမှာ ပေါ့။ ဒီတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးအားလုံးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လှတယ်။ ဒီအလှဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ထားသင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ မစွန့်လွှတ်သင့်တဲ့ အပြင် အဲဒီစိတ်ဓာတ်၊ အဲဒီယုံကြည်ချက်ကို ပိုးမွေးသလိုကြီးပြင်းလာအောင် မွေးမြူသင့်ပါတယ်။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိခြင်း။ အေးဆေးတည်ငြိမ်ခြင်း၊ ပြုမူပြောဆိုဟန် လှခြင်း စတဲ့ အရာတွေဟာ သန့်ရှင်းကျန်းမာတဲ့ မာနထဲမှာ အကျုံးဝင်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ နောက်အခန်းများမှာ အဲဒီမာနတရားကို ဘယ်လို မွေးမြူရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ အကျယ်ပြောပါဦးမယ်။ ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှတယ်လို့ ထင်တဲ့ မာနတရားဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ် ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ကျွန်မ ပြောချင်ပါသေးတယ်။

ကျွန်မဟာလည်း အခြားသော မိန်းမများ လိုပဲ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုယ့်အလှကို ရုတ်တရက် ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကတော့ အသက်လည်း ငယ်သေးတယ်။ အသက်ငယ်တော့ မာနကလေးကလည်း ရှိနေသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်မယ်ကြံတော့ အဲဒီမာနကလေးက ကျွန်မကို ဘယ်လိုအကျိုးပြုသွားတယ် ဆိုတာကလေးကို ကျွန်မ ဖော်ပြပါ့မယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကို ဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာများ နဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာများက စကရင်းဘတ်စ်လို့ ခေါ်တဲ့ ရုပ်ပုံအစမ်းရိုက်ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ တောသူ ကောင်မ

လေးတစ်ယောက်ပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ သိတယ်။ အခြား ဘာကိုမှ မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရုပ်ပုံအစမ်းရိုက်ကြည့်ကြတယ်။ ရိုက်ပြီးတိုင်းလည်း အားလုံးကပဲ တစ်မျိုးတည်းသော ထင်မြင်ချက်ကို ပေးကြတယ်။ ဟာ၊ ဒီကောင်မလေးရုပ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မင်းသမီးဖြစ်မယ့် ရုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ နှာခေါင်းကလည်း ရှည်တယ်၊ တင်ပါးကလည်း ကြီးလွန်းတယ်တဲ့ ။ ကဲ ဒီတော့ ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာ လဲရှင်။ နှာခေါင်းရှည်တယ်ဆိုတော့ အမေက မွေးထားတဲ့ ဒီနှာခေါင်းကြီးကို ဖြတ်ပစ်ရမှာ တဲ့ လား။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမှာ ဆင်းရဲလိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော။ ဆင်းရဲလွန်းလို့ အလုပ်ကလေးတစ်ခုကို ရချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကိုတော့ ကျွန်မ တစ်လုံးမှ နားမဝင်ဘူးရှင်။ ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ်ကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှတယ်လို့ ထင်တာပေါ့။ ခုမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မဟာ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာနမျိုးနဲ့ မာနကြီးခဲ့တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ကျွန်မမှာ ရှိတဲ့ နဂိုရုပ်အတိုင်း သူတို့ သုံးချင် သုံး၊ မသုံးချင်လည်း နေပေါ့လို့ ကျွန်မ တင်းနေလိုက်တယ်။ အရွေးမခံရရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်မဟာ အဲဒီတုန်းက ရောမက ရုပ်ရှင်ဆရာတွေ မျက်စိကျနေတဲ့ ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ အရှိကို အရှိအတိုင်း နေပြလိုက်တဲ့ အတွက် အပယ်မခံရဘဲ အရွေးခံခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သိလို့ ၊ နားလည်လို့ ဒီလိုတင်းခံနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ အလိုလို ပေါ်လာတဲ့ ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် လှတယ်လို့ ထင်တဲ့ မိန်းမများ ဟာ နောက်ဆုံးမှာ တခြားသူတွေကိုလည်း အဲဒီလို ထင်လာအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လာပါတယ်။ စော

စောက ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ အရပ်ရှည်ရှည် မိန်းမလိုပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရပ်ဆိုးတယ်လို့ ထင်နေရင် တခြားသူတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ အထင် ရောက်စေနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်လာပါတယ်။

အလှပြင်ခြင်း

ဒီတော့ ရှင်တို့ က မေးလိမ့်မယ်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာနထားရမယ် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လှတယ်လို့ ထင်ရမယ်လို့ ရှင်ပြောတာကတော့ ဟုတ် ပါပြီ ဆိုဖို့သာ၊ ရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်းလည်း ကျွန်မတို့ လုပ်ကြည့်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်ပါ့မလား” လို့ ဆိုကောင်းဆိုကြလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ ရှင် ဟာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှတယ်လို့ ထင်တာနဲ့ လှရတော့မှာ လားလို့ သံသယဝင်နေရင်တော့ ကျွန်မပြောတဲ့ ကိစ္စဟာ ရှင်အဖို့ တော်တော်ခက်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗေဒင်ဆရာကိုချည်း အား မကိုးဘဲ ကိုယ်ကလည်း အားထုတ်ဦးမှ ပေါ့ဆိုတဲ့ စကားလို ကိုယ်ကလည်း အထိုက်အလျောက် ပြုပြင်ပေးရတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒု တိယအချက်အနေနဲ့ အလှပြင်တဲ့ အလုပ်ဟာ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရ မယ့် အလုပ်လို့ ခံယူရမယ်လို့ အထက်မှာ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာပေါ့။

အမယ်လေးတော်၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ၊ မိန်းမတိုင်းဟာ အလှပြင်ကြတာချည်းပဲ၊ ဒါများ သူပြောမှ တဲ့ လားလို့ ရှင်တို့ က ပြောကောင်းပြောကြဦးမယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းမတိုင်း အလှပြင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့၊ မိန်းမတော်တော်များများ ဟာ အလှပြင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် အလှပြင်တဲ့ အလုပ်ဟာ အချိန်ကုန်တဲ့ အလုပ်၊ လူပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်လို့ ထင်နေကြပါတယ်။

ကျွန်မ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အားမထုတ်ရဘဲ၊ မပင်ပန်းဘဲ လှတယ်ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက်တွေမှာ ပဲ လှတယ်။ သူတို့ ကတော့

အားမထုတ်ရဘဲ လှမှာ ပေါ့။ နုပျိုရွှန်းသစ်တဲ့ အရွယ်တွေကိုး။ အလှဖူး
တွေ ဖူးစအရွယ်ကိုး။ ချစ်စရာအရွယ်ကိုး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ကို မနာလိုဝ
နံတို့ မဖြစ်ပါနဲ့ ။ ကိုယ်ဟာ အားမထုတ်ရဘဲ၊ မပြင်မဆင်ဘဲ အမြဲလှနေ
တယ်။ မျက်နှာကလေးကို ဖုတ်ဖတ်နဲ့ တို့ ပတ်ရိုက်ပြီး တွေ့ရာ အဝတ်
အစားကလေး ကောက်ဝတ်လိုက်ရင် လှနေမှာ ပဲလို့ ထင်တဲ့ အထင်ဟာ
မရင့်ကျက်တဲ့ အမြင်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ စာနယ်ဇင်းတွေကလည်း အားမထုတ်ရဘဲ အလှပြုပြင်လို့
ရတယ်လို့ ရေးနေသားနေကြတော့ ပိုခက်ကုန်တာပေါ့။ ကျွန်မ တစ်ခါ
က ရုပ်ရှင်တစ်ခု ကြည့်ဖူးတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် အိပ်ရာက စော
စောထလာတယ်။ ဆံပင်ကလေးက လျော့ရိလျော့ရဲနဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရ
ဆိုးလောက်အောင် ပွယောင်းမနေပါဘူး။ မျက်နှာကလေးကလည်း ရွှန်း
စိုဝင်းပလို့ ။ မျက်တောင်တွေကလည်း မျက်တောင်ဆိုးဆေးမကူဘဲ ပ
ကတိအတိုင်းလို ကော့ပျံ့နက်မှောင်လို့ ။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပကတိ
နှင်းဆီရောင် ပြေးလို့ ။ သဘောကတော့ အိပ်နိုးတမှုန့်တမှုန့်ဆိုတဲ့ စာလို
ပေါ့။ မိန်းမ လှ ၊ မလှ အိပ်ရာထ သွားကြည့်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။

ရှင်တို့ တော့ မသိဘူး။ ကျွန်မ အိပ်ရာထ ဆိုရင်တော့ ဒီလိုလှမှာ မ
ဟုတ်ဘူး လို့ ထင်တာပဲ။ ရှင်တို့ ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာ ပါပဲလေ။
ခက်တာက ကျွန်မတို့ မိန်းမ တော်တော်များများ ဟာ လှချင်ပေမယ့် အ
လှပြင်ရတာကို အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းဖြစ်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ တ
ချို့မိန်းမများကတော့ ကျွန်မတို့ တော့ ဒါတွေကို အချိန်ကုန်ခံ လုပ်မနေ
နိုင်ပေါင်လို့ တောင် ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောကြတယ်။ တွေ့ရာ အဝတ်အ
စားဟောင်းကြီးကို ကောက်ဝတ် လာပြီး နှုတ်ခမ်းနီနီဆိုးတောထောင်
အလုပ်ပိုလို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့ မှာ သူတို့ အကြောင်းနဲ့ သူတို့ ပြောကြ
ပေမယ့် ဒီသဘောထားဟာ မှားတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျွ

န်မတို့ ထားရမယ့် သဘောထားက အလှကို မြတ်နိုးတဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အလှဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်လို့ မြင်သင့်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ကောင်းအောင် ၊ လှအောင် လိုအပ်တဲ့ အချိန်ကို ယူပြီး ပြင်ဆင်ပါ။ ဒီလို အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ရတာကို မရှက်ပါနဲ့ ။ အလှပြင်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုသေလာအောင်၊ လေးစားမြတ်နိုးလာအောင် လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြတ်နိုးလာရင် အခြားသူများကလည်း ရှင်တို့ ကို မြတ်နိုးလာကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့ အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး အကုန်ကျခံမှ ၊ အချိန်အများကြီးယူမှ ၊ မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းမှ ၊ အထည်အဆန်းတွေကို ဝတ်မှ ၊ ဆံပင်ပုံကို မကြာခဏပြင်မှ လှတယ်လို့ ကျွန်မ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်မကုန် လူမပင်ပန်းဘဲနဲ့ ၊ အချိန်တိုတိုကလေး ပြင်ရုံနဲ့ လှတဲ့ မိန်းမတွေအများကြီးကို ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခု စာအုပ်မှာလည်း ကျွန်မ အလှပြင်နည်းတွေကို ကျွန်မ ရေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အလှပြင်နည်းဟာ ခက်ခက်ခဲခဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်လည်း မကုန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ အားထုတ်မှုတော့ ပါရပါတယ်။ အားထုတ်မှုမပါဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ တော့ အလိုလို လှမလာကြပါဘူး။

ခုလောက်ဆိုရင် အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ လေးလေးနက်နက် သဘောထားဖို့ ၊ အလှကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မအောက်မေ့ဖို့ ကျွန်မ တိုက်တွန်းနေတာကို သဘောပေါက်လောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ရှင်တို့ ကိုယ်မှာ ဘယ်နေရာက လှသလဲ။ ရှင်တို့ ဘာလှသလဲ ဆိုတာကိုလည်း တွေ့ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရှင်တို့ ဟာ တကယ်လည်း လှအောင်၊ တကယ်လည်း ချောအောင် လိုအပ်တဲ့ အားထုတ်မှုများကို လုပ်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ

မျှော်လင့်ပါတယ်။

မိန်းမဘဝမှာ အလှကို လိုက်လံရှာဖွေရခြင်း၊ အလှကို မြတ်နိုးရခြင်း ဟာ အင်မတန် ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ပျော်လည်း ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ အပျင်းလည်း ပြေပါတယ်။ ဒါဟာ မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ အရသာပါ။ အိုင်းရှဲဒိုးအသစ်တစ်ခုကို စမ်းသုံးကြည့်တာ၊ အင်္ကျီပုံဆန်းတစ်ခုကို ဝတ်ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံစံသစ်တစ်မျိုးနဲ့ ပြန်မြင်လာပါလိမ့်မယ်။ ကြည့်ကောင်းမှန်းသိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှင်တို့ ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေ၊ ခွန်အားတွေ တိုးလာပါလိမ့်မယ်။ အလှပြင်တာဟာ ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း ရစေပါတယ်။ ကျေနပ်မှုကိုလည်း ရစေပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ယုံကြည်မှု

၁၉၅၁ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်မဟာ ‘ဟဲလားအင်ပင့်တိုက်’ ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်နေပါတယ်။ ဒါရိုက်တာကတော့ ဂျော့ကူးကားပါ။ ဂျော့ကူးကားဟာ ‘မင်းသမီးရဲ့ ဒါရိုက်တာ’ လို့ နာမည်ကြီးလေတော့ ကျွန်မကလည်း သူနဲ့ သိပ်ရိုက်ချင်နေပါတယ်။ ဂျော့ကူးကားဟာ ဇာတ်လိုက်တွေမှာ သူများ တွေ မမြင်တဲ့ အရည်အချင်းကို မြင်တယ်။ အလှကို ကြည့်တတ်တယ်လို့ လည်း နာမည်ကြီးနေပါတယ်။ သူနဲ့ ရိုက်ရင်တော့ အဝတ်အစားတို့၊ မိတ်ကပ်တို့ နဲ့ ပတ်သက်လို့ တော်တော် အချိန်ယူရမှာ ပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ထင်သလောက်လည်း တော်တော်ကြေးများ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့ ဂျော့ကူးကားအနေနဲ့ အလှဟာ မိတ်ကပ်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေပေါ်မှာ မတည်ဘဲ အခြားတစ်နေရာမှာ ရှိတယ်လို့ ယူဆထားသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့ပါ

တယ်။ တစ်နေ့တော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြရင်း သူက မင်းသမီးတစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်အလှကို ဘယ်လိုပေါ်လွင်အောင် လုပ်ရကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်မတစ်သက်မှာ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ အလှဟာ အလကားပဲ” တဲ့ ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ အကျည်းတန်မှုက ပိုပြီး စွဲမက်စရာကောင်းသေးတယ်။ မင်းသမီးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိရင် လှလာတာပဲ” တဲ့ ။

အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်မဟာ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေမှာ ဖြစ်စေ၊ ဒါမှ မဟုတ် လမ်းမှာ ဖြစ်စေ၊ ဂျော့ကူးကားရဲ့ စကားအတိုင်း ကျင့်သုံးကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိထားတဲ့ အခါမှ ကျွန်မဟာ ပိုပြီး လှလာပါတယ်။ လူတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောကြပါတယ်။ ကူးကားရဲ့ စကား မှန်ကြောင်းကို ကျွန်မကိုယ်တွေ့က သက်သေပြလိုက်တာပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တခြားသူများကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အလှမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲလို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံမရဲနဲ့ သံသယဖြစ်နေရင် ဒီပြင်လူ ယုံအောင်လည်း ကိုယ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဘာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူသလဲဆိုရင် နိုင်ငံရေးသမားများ လိုပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူ မယုံဘဲနဲ့ လူထုတွေကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးရင် လူထုတွေကလည်း သူ့ကို ဘယ်မှာ ယုံပါတော့မလဲ။ သံသယဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ညှို့ဓာတ်ကို သူ ယုံကြည်ရင် ကျွန်မတို့ ကလည်း သူ့ကို ယုံပြီး သူ့နောက်ကို ပါကုန်ကြ

တာပေါ့။

ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးကောင်း
မေးမယ်။ ဘာလဲလို့ တိတိကျကျ အနက်ဖွင့်ပြဖို့ တော့ ခက်ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ မြင်ရင် ကျွန်မတို့ သိပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ရုပ် သိပ်မ
လှသည့်တိုင် လမ်းထဲကို ခေါင်းမောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ လျှောက်လာတယ်။ သိပ်မလှပေမယ့် ကျွန်မတို့ သူ
ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကြည့်ကြရတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတ
စ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို တကယ်
အမှန် သနားကြင်နာတတ်တယ်၊ ဖေးမကူညီတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ သ
တိမပြုဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုဆိုတာ သတ္တိနဲ့ ကို
ယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်မှုကြားမှာ ရှိတဲ့ အရာတစ်ခုလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတ
ယ်။ အနေအထိုင် ရိုးသားမှုနဲ့ စိတ်ရင်းဖြောင့်မှန်မှုဟာ ယုံကြည်မှုကို
ဖော်ပြတဲ့ အရာတွေပါ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ပင်ကိုအတိုင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် ကြိုးစားပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိအောင် လုပ်
လို့ ရပါတယ်။ ဒီလိုပြောလို့ ကိုယ် ဘာတွေ အားကောင်းသလဲဆိုတာကို
ချည်း လိုက်ကြည့်ရမယ်လို့ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အားနည်းချ
က်တွေကိုလည်း သိထားဖို့ လိုပါတယ်။ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင်မှ ၊
ပြီးပြည့်စုံမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကို ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်
အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို သိရှိပြီး အဲဒီ အားနည်းချက်တွေ
ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ ပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ယုံကြည်မှုကို ရနိုင်ပါတယ်။

အတွေ့အကြုံရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုလည်း ရှိလာပါတ

ယ်။ ဆိုပါစို့၊ ရှင်ဟာ တစ်ခါတုန်းက ဒီလိုလုပ်လို့ ဒီလို အောင်မြင်မှုကို ရတယ်ဆိုပါစို့။ နောက်တစ်ခါကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အောင်မြင်မှုရတယ်ဆိုတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ယုံကြည်မှုရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ တော့ ဒီလို အတွေ့အကြုံတွေဟာ အများကြီးပါပဲ။ သတင်းစာဆရာတွေနဲ့ ပထမဆုံး တွေ့ဆုံမေးမြန်းချက်လုပ်တုန်းက ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခန်းလုပ်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သိပ်မရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ ပုံ လုပ်သွားတယ်။ ကျွန်မ အောင်မြင်တယ်။ နောက်အကြိမ်တွေ့ကြတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကြောက်နေသည့်တိုင် အောင် ကျွန်မ ဣန္ဒြေ ရရ လုပ်သွားတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိသွားပြီလေ။

ဒီတော့ အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိဖို့ အတွက် ကိုယ် ဘယ်လို ရုပ်သွင်မျိုး ရှိတယ်။ ဘယ်လို စိတ်ခံစားရတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ အလုပ်၊ ကိုယ်တစ်ဦးတည်းရဲ့ ကိစ္စလို့ သဘောထားလက်ခံရမယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ ပြောရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ဒီခေတ်မှာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်မယူဘဲ အလှမပြင်နိုင်ရင် ကလေးကြောင့်၊ အိမ်စေကြောင့်၊ ဘာကြောင့် ညာကြောင့်လို့ တာဝန်ရှောင်တတ်ကြလို့ ဒီစကားကို ပြောရတာပါ။ ကိုယ့်ရုပ်သွင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ခုလို အကောင်းမြင်တဲ့ သဘောထားကို မထားနိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာလည်း လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှအောင်လုပ်တဲ့ ကိစ္စဟာ ကိုယ်လုပ်မှ ရတယ်လို့ မထင်ရင် ဘယ်တော့မှ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတော့မှာ မ

ဟုတ်တော့ဘူး။ အဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိ လာပြီ ဆိုရင်တော့
ရှင်ဟာ မိန်းမလှတစ်ယောက်၊ တကယ်အမှန်လှတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်
နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိပြီလို့ ယူဆလိုက်ပေတော့။

*